

hondo-hondotik • irailaren 11ren urteurrena

Agustin Unzurrunzaga

(SOS Arrazakeriako kidea)

Irailaren 11 eta immigrazioa

Guztiok sumatzen dugu gauzak dezente aldatu direla azken urte honetan, txarrerako, atentatu famatu horren ostean, Estatu espainolean finkatu diren etorkinentzat. Aldaketek, nire ustez, lehendik gizartearen zeuden tendentzia ezkor batzuen areagotzearekin zerikusia dute gehienbat. Ez dira ba gauza jaio berriak, urtebeteko antzinatasuna dutenak.

Aldaketen aldetik, areagotze horien artean, ondokoak azpimarratuko nituzke. Alde batetik, integrazina den etorkinaren ideologiaren sendotzea, eta erai-kuntza ideologiko horren barruan islamofobiaren areagotzea. Bestetik, immigrazioa eta delinkuentziaren uztarketa, eta, guzti horri lotuta, arrazismo sozialaren areagotzea.

Integrazina den etorkinaren ideologia ez da berria. Immigrazioen historian, fase desberdinetan azaltzen den ideia bat da, eta, badirudi, orain ere, halako fase batean sartuak gaudela, nahiz eta errealitateak behin eta berriz teoria horren fidagarritasuna hankaz gora jarri. Frantziako adibidea hartzen badugu (Frantzia baita, seguru asko, Europako estatuen artean, immigrazio historia luzeena duena), ikusiko dugu orain dela 125 urte, lurralde horretako agintarientzat, etorkin suitzarrak integrazinak zirela. Urte batzuk geroago, etorkin belgikarrek bereganatu zuten aipatu txarra. Handik urte batzuetara, etorkin italiarrek jaso zuten testigua eta, haien ostean, Espainiatik joandakoak. Etorkin guzti horiek, fase desberdinetan, infiltratu bezala kalifikatu zituzten, edo krimenaren armadaren zati bat bailiran, edo aztoratzaile hutsak izango bailiran, edo abenturazale exotikoak bezala. Beraien lanbideak bi adierakoak ziren, beti susmopean eta, garaiko egunkarietan esaten zenez, epaitegi-tako ohiko bezeroak. Orain mende bat esaten zen Frantziak ezin zituela inguruko Estatu-tako pobre guztiak jaso, bizitasuna galduko zuela, eta ohiturak eta naziotasunaren ezaugarriak baita ere. Eta inbasioa aipatzen zen, eta uholdea, eta ez zaiela sartzen utzi behar, eta bertan lanean zeudenei tasa berezi bat jarri behar zitzailela euren lansaritik kentzeko... Zenbat horrelako entzuten ditugu gaur egun? Zenbatetan errepikatu da gidoi berbera aktoreak aldatuz?

Emakume bat «Amerika (AEB) da terrorista, ez Islama» dioen pankartarekin.

Garai honetako etorkin integrazina, erlijio musulmana praktikatzeko duen etorkina da, hainbat politikari, kazetari, legelari eta abarren esanetan. Gero eta gehiago errepikatzen den diskurtsoan, gure artean bizi den, baina gu bezalakoa ez den, eta sekula izango ez den jendea bizi dela esaten da. Horrela, hasiera-hasieratik, ia alde aurretik, gure erantzukizuna integrazioarekiko desagertu egiten da eta gizatalde baten bazterketa onartzen duen diskurtsoaren lehenengo oinarria jartzen da.

Diskurtso horrek, integrazina den homo islamicus tipo ideal karikaturizatu bat eraikitzen du, modu desberdinetan argudiatzen delarik gaindiezinak omen diren integrazinako zailtasun horiek.

Lehenik, gertutasun edo urruntasun kulturalaren ideia. Ideia horren arabera, mendebaldeak eraiki duen kulturaren

ezaugarri batzuetatik urrun dauden kulturetan hezi den jendea, ezin da gure bizikidetzara arauetara egokitu eta gizartearen kohesio soziala apurtzen du. Hori gerta ez dadin, hobe da alde aurretik sartzen ez lagatzea, immigrazio politika selektibo bat eramatea. Kontuan hartuta ideia hori aipatzen dutenen artean erlijioa dela gu bezalako gizartearen identitatearen ezaugarri garrantzitsua, erlijio musulmana duten pertsonen oztopatu egin behar zaie Espainian sartzea.

Bigarren, arerio kulturalaren irudia, islamari buruzko eta kulturei buruzko ideia esentzialista batean oinarritzen dena. Alde batetik, Islam monolitiko bat azaltzen da, fanatismoan eta militantzia erlijiosoan oinarrituta eta, bestetik, izugarritzko determinismo kulturala, non kontraesanik ez dagoen eta pertsonen ez duten autonomiarik. Arerio kulturalak

direnez, ukatu egin behar zaizkie eskubide politikoak, gure gizartearen aniztasun politikoaren aurka baitaude.

Aipatutako ideia horietan, islama, osotasun kontzeptual bezala azaltzen da, kontraesanik gabeko ideia sistema bezala, era gogorrean baldintzatzen dituen musulmanak direnen portaera guztiak, bai publikoak eta pribatuak, beti eta edozein lekutan. Errealitateak zer ikusi gutxi du halako sinplifikazioekin, baina, tamalez, behin eta berriz errepikatzen dira, karikatura arte, batez ere politikari batzuen ahotan. Hor ditugu, adibide gisa, Fernandez Mirandak edo Aparicio ministro ohiak botatakaok, urte honen hasieran, bere burua buruzapi batekin esaltzen zuen neska bat joan behar zuen eskolatik baztertu zutenean.

Diskurtso horiek, oso oinarri teoriko makalak dituzten arren, sozialki eragin-kortasun handia dute, krisian dauden sektore herrikoï batzuekin konektatzen baitute. Horrela, azken denboraldi honetan, Estatu-tako hainbat lekutan, sektore herrikoïak ikusten ditugu meskitak auzoetan eraikitzearen aurkako ekintza eta mugimenduetan, ezagunena, seguru asko, Premiá de Marekoa izango delarik. Kataluniako herri horretan gertatutakoa ikertzeko eta kontuan hartzeko interesgarria da, beste leku batzuetan gerta ez dadin.

Gurea bezalako gizarte anitzen kohesioa, ezin dugu jada garatu homogeneotasun identitario edo kulturalen. Hobe dugu bazterketaren aurka borrokatzea, eskubideen berdintasunaren alde, eta pertsonen eta taldeen aniztasuna, eta baita ere euren identitateak, eremu pribatuan eta publikoan eraikitzearen eskubidea onartzea, negoziatu behar dena negoziatuz. Giza talde bat gizartearen erai-kuntza sozial, politiko eta kulturaletik at lagatzeak, baitaratze komunitarioak sortuko ditu, nahita nahi ez. Bizitzea tokatu zaigun mundu honetan, identitateak eraiki egiten dira. Pertsona orok, berta-koa zein etorkina, bere bizitzan zehar behin baino gehiagotan definitu beharko du bere burua, eta hori, batzuetan, neketua eta eskergabea suertatzen da. Islamarekiko xenofobia eta gorrotoak, eta baita ere sinplifikazioak, bide okerretik eramango gaituzte.

esaldiak

«New Yorkeko biztanle gehienok mesfidati ikusten dugu George Bushen politika. Guretzat ez da nahikoa demokrata»

PAUL AUSTER

(Idazlea)

«Bushek ez du mundu ikuspegirik, ñabardurarik gabeko gizona da, eta konponbideak lortzeko ñabardurak behar dira»

SHLOMO BEN AMI

(Politikari israeldarra)

«Aliatu arabiarren eta europarren laguntzarik gabe Iraken aurkako erasoak porrot egin dezake»

RAFAEL CALDUCH

(Madrildo Complutense Unibertsitateko katedraduna)

«Hussein agintetik kentzeak lotura gehiago du AEBek Ekialde Hurbilean jokatu nahi duten paperarekin demokraziarekin baino»

KENNETH WEISBRODE

(AEBetako Atlantiar Kontseiluko kidea)